

sandor-krisztina-unnepi-beszede

2015. 03. 15.

Az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács nevében tisztelettel köszöntök mindenkit!

2015. március 15. – ízlelgetjük az idei évszámot, és adja magát az évforduló is: 25 év telt el az 1989-es rendszerváltás óta, és 25 év telt el Marosvásárhely fekete márciusától is...

Itt, Marosvásárhelyen az idei évben sem lehet úgy ünnepelni, hogy ne jusson eszünkbe: 5 nappal ezelőtt durva jogsértés esett rajtunk: az egész erdélyi magyar közösségen! Odalett a Székely Szabadság Napja, s az erdélyi magyar politikai vezetés képtelen volt egy akarattal tiltakozni az alapvető emberi jogként tekintett gyülekezési- és véleményszabadság betiltása ellen. Vannak választott vezetők, akik megfelelnek arról, hogy nemcsak nekik van szükségük a közösség támogatására, de a közösségnek is szüksége van az ők támogatásukra.

Mit üzen ma az 1848-as forradalom kitörésének napja? Azt, hogy mindenképp bátorság kell! Bátorság ahhoz, hogy jogainkat gyakorolhassuk, a jogsértések ellen tiltakozzunk, és igen, bátorság kell ahhoz is, hogy ne hagyjuk magunkat csüggedni! Ha valami nagyon kiesett a mai ember életéből, az a lelkesedés, mely minden közösség cél eléréséhez szükséges. S ha valaki kérdi, hogy miért kellene ma a forradalmi lelkiület, az őszinte elköteleződés? Mert mint annyiszor, most is, ezután is ez tarthat meg minket. Bátorság és jó lelkiere kell ahhoz, hogy helyt álljunk: ki-kí a saját hivatásában, szolgálati helyén.

Sok gond és probléma emészti hétköznapijainkat, s már jó ideje úgy tűnik, nincs érdemi előrelépés a kivándorlás fékezésében, a cigánykérdés megoldásában, a gazdasági fejlődés elérésében vagy nyelvi, közösségi jogaink gyakorlásában. Egyre többen választják az egyéni boldogulás látszólag sikeres útját, s zárják ki önmagukat mindenféle közösségi cselekvésből. Ilyen körülmények között úgy is fogalmazhatnánk, hogy jól jön március 15. Jól esik felidézni Petőfiék lelkiületét, hallani a Nemzeti dalt, énekelni a huszárdalokat, és újra bátorságot meríteni a 48-asok példájából.

Az eltelt 167 évben az 1848-as forradalomra különböző korokban és történelmi-politikai helyzetben emlékeztek elődeink. A kokárda gyakran volt féltett kincs, melyet fiókok, szekrények mélyén őriztek, s időnként megsimogattak. Ma elvileg szabadon viselhető szerte Európában, hisz az Unióban elvileg biztosítva van minden nemzet egyenjogúsága. De csak elvileg. Hisz láttuk, miként lehet és szabad értelmezni a szabadságjogokat akár itt, Marosvásárhelyen is. Elvileg tehát szabadok vagyunk, gyakorlatilag pedig folyamatosan szűkülnek nyelvi és közösségi jogaink korlátai – s erről a szűkülő lélettérről pont itt Marosvásárhelyen nem is kell ennél többet mondani Önöknek. Sokkal jobban látják és érzik ezt Önök. Egy dolog biztos: rajtunk kívül és helyettünk senki nem fogja megvívni ezt a csatát. Segíteni lehet, de sem a vásárhelyi, sem az erdélyi magyarság ügyét nem fogja mi magunk helyett más megharcolni.

A csábítás óriási: könnyű belefásulni a hétköznapiokba, a megélhetési gondokba vagy élve a mai technikai és civilizációs lehetőségekkel – a virtuális világba menekülni. Ez utóbbi főként a fiatalabb nemzedéket érinti, mint ahogy a kivándorlás is. Széchenyi is volt Angliában, aztán hazajött. Vajon hányan biztatjuk itthonmaradásra rokonainkat, ismerőseinket? Vagy többen vagyunk, akik

tudomásul vesszük, s megtoldjuk azzal, hogy odakint biztosan jobban boldogultok? S hányan biztatjuk arra kintlévő családtagjainkat, barátainkat, hogy gyertek haza, s keressetek, alakítsatok ki itthon új munkalehetőséget, éljeteztek köztünk és velünk?

Közösségeink megtartó ereje csökkent és ezzel együtt a gondolkodásmódunkba is beférkőzött az, hogy jobb a fiatalnak elmenni, mert itthon nincsenek jó kilátásai. Mi a jó kilátás és mi a sikeres élet? Nagy kérdések, melyekre nem itt és nem most kell választ adni. De az irány világos: március 15-én Petőfiék szabadsága nem egyéni szabadság volt, hanem egy nép, egy közösség szabadságvágya. Ez juttatott forradalomhoz. S bár leverték, a kiegyezés után virágzó útjára lépett az egykori Magyarország. Itt az ideje egy újabb forradalomnak, mely az erdélyi magyar közösség lelki életét és közösségi reményeit újraírja!

Köszönöm, hogy meghallgattak!

Sándor Krisztina,

az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács ügyvezető elnöke